

Ráno jsem se vzbudil značně rozjuchanej a ještě dlouho mi to vydrželo, protože se mi zdály následující ptákoviny:

Byl Silvestr a Čochtani vyrazili na výpravu do nějaké boudy nebo srubu. Už byla tma, když jsme se tam dostali a protože byli všichni zkřehlí, rozdělali jsme oheň v krbu. Byl to trochu zvláštní krb a hlavně měl pořádněj tah – zkrátka pravý opak našich kamen na Krávovně. Usárny jsme shodili na podlahu těsně vedle krbu a pak už jenom s otevřenou pusou koukali: usárny totiž začaly jedna za druhou vyletovat krbem do komína a pryč. Holt když mají kamna nebo krb tah, tak to stojí za to...

Sen ovšem úspěšně pokračoval: tentokrát jsme někde venku na ohništi vařili ve Wimpyho ešusu čaj. Voda už se vařila, tak jsme do ní dali čaj a cukr a sundali ešus z ohně. Někdo z nás se hrnul, že hned ochutná a hned na to povídá : „...vylejeme ho a uvaříme novejš, tenhle čaj je moc horkej...“

Loupák, 31.1.1992